

ЗЕЛЕНИТЕ ЕКОЛОЗИ – МИНОНОСЦИТЕ НА СОЦИАЛНАТА РАЗРУХА

От природния газ към водорода – От трън та на глог, че е по-висок!

Четиво за „зелените“ еколози, политици и самозвани енергетици, които са отсъствали не само от лекциите по климатология.

Водните пари и парниковия ефект

Парниковите газове са газове в атмосферата, които абсорбират и излъчват радиация в инфрачервения спектър. Този процес стои в основата на нар. парников ефект. Основните парникови газове в атмосферата на Земята са: водна пара, въглероден диоксид, метан, диазотен оксид и озон. Те влияят силно на температурата на Земята и без тях земната повърхност би била около 33°С по-студена, отколкото е сега.

Водните пари са естествен парников газ, който е отговорен за явленията парников ефект между 33 и 66%. По отношение на масата, водните пари са много по-разпространени (около 0,3% от атмосферната маса, в сравнение с около 0,06% за CO₂), както и приблизително 80% от всички парникови газове по маса (приблизително 90% от обемния процент). Ако

Инж. Щеро ЩЕРЕВ, зам.-председател на Научно-техническия съюз по минно дело, геология и металургия*

се реализират директивите на Брюксел в полза на ВЕИ и водородното бъдеще, взаимна изгода е енергийни суровини в планетарен мащаб, то вместо 36,5 милиарда

тона емисиия на CO₂ към 2019 г. (без да се отчитане необходимостта задоволяване на непрекъснато растящите енергийни потребности и евентуален отказ от ядрена енергетика), ще се емитират няколко десетки милиарда тона водни пари в атмосферата. Тещеса продукт на водородната електроенергетика, от топлофикационните централи на водород, от индустрията, използваща водород!

Като се има предвид, че металите и материалите, от които се изработват монтажните ВЕИ-парковете, като мед, алуминий, кобалт, литий, паладий, платина и много други редки земни метали, а също и цимент, истоманазата фундаменти, са високо енергоемки и неизбежно свързани с емисиия на CO₂, възниква въпросът дали щесенамали парниковия ефект или щесе мултиплицира многократно?

Освентова, за производство на водород ще се използва с определен химически състав, на който отговаря най-вече итейната вода, която е дефицитна в много региони в света, та дори и в Европа. Неслучайно Германия и Франция планират да внасят от другите страни необходимия водород. Брюкселските „зелени“ идеолози предлагат изграждане на големи фотоволтаични и ветрови паркове в Северна Африка, като възнамеряват да използват електрическата енергия от тях за производство на водород. Кой да им каже, че трябва да мислят за местните жители, които сега страдат от липсата на достатъчно итейна вода! Резултатът от „зелената революция“, замножителството на жители на планетата, ще бъде катастрофален. Като в поговорката: „От трън та на глог, че е по-висок!“ Парникови-

ят ефект, вместо да сенамали, щесе увеличи многократно, но богатите страни щесанаат още по-богати, а бавно развиващите се страни, ще обеднеят безнадеждно. Засъ жаление, България е сред обречените.

Големият въпрос е дали парниковите газове са единствените виновници за изменението на климата на Земята? И особено на беденията за главен виновник CO₂! Защото има обосновани подозрения, че това обслужва определени корпоративни и политически интереси. Идеологията „зелената революция“ упорито пренебрегва научните аргументи на редица много уважавани, световно известни учени, повлиянието на космическите сили, на слънчевите радиационни цикли, на тектоничните процеси дълбините на нашата планета и т.н.

На стр. 2

*Щеро Щере е роден на 24.06.1947г. завършил е Техникум по електротехника, Г.С.Раковски в Стара Загора, ВМГИ, Св.Иван Рилски в София, през 1980г. квалификация курс за технолози на големи рудници в Институт „Скопински“ в гр.Люберци, Московска област. Бил е зам.-началник на участък, началник на разкривено-насилен комплекс в Рудник „Трояново-2“ в „В.Минпроект“ ЕАД, София заема длъжността проектант-ръководител на групата главен проектант Биле зам.-председател на Комитета по енергетика от 1992 до 1993г. главен проектант на рудник „Трояново-север“ биле зам.-изпълнителен директор на Мини „Марица Изток“; заема длъжността началник отдел, Миннотехнологичен в „Минпроект“ ЕАД, София, от 2001 до 2005г. бил изпълнителен директор на Мини „Марица Изток“. От 2005 до 2013г. е член и председател на Съвета на директорите на „Минпроект“ ЕАД. От март 2015г. е зам.-председател на УС на НТ Спо Минно дело, геология и металургия.

ЗЕЛЕНИТЕ ЕКОЛОЗИ - МИНОНОСЦИТЕ НА

От стр. 1

Ако си представим Земята като гигантска ракета, а поредицата от вулканични изригвания акумулиратефектна кратки включения на мощните ракетни двигатели за корекция на траекторията ѝ, щестигнем, може би доизвода, че под тяхновъздействие Земята няколкократно осменялаполоситеси. Твърде вероятно е те да променят наклонана земната ос и скоростта ѝ навъртене околоней. Всяка една от тези промени влияе на океанските течения, влияе и надвижението навъздушните маси - съответно на локалните климати. С промяната на гълананаклонана земната ос, се променя гъланаогряванена земната повърхностот Слънцето, което означава, че се променя количеството енергия, която достига до нея. Промяната на параметрите на земната орбита може да промени глобалния климат както към затопляне, така и към нов ледников период, в зависимост от размеранаексцентричността на земната орбита. Тази екцентричност определя дали Земята се приближава до Слънцето или се отдалечава от него. Авсички тези природни процеси независят от желанията ни, независят и от всякакви човешки дейности.

Напоследък много, самозвани "енергетици" пропагандират идеите на Мао Дзе Дуно преди 60 години, налагани с директивни да забавя: „всяко китайско семейство - металурзи, всеки дом - с доменна пещ“. Новата редакция на цитатана Мао е: „Всеки дом - производител на електроенергия от ВЕИ за собствени нужди, а излишъкът за продан!“! Същото време се отричат като остарели концепции за използването на АЕЦ и ТЕЦ на лигнитни въглища за базови мощности, както в националните енергийни системи, така и в Обединената европейска енергийна система. Популистките пропагандни внушения включват уверения, че такава обединена енергийна система от десеткмилионималки и по-големи ВЕИ инсталации, щесеуправлява от мощни компютърни центрове. Нееизвестно как тези представители на управлението и поддръжането на качеството на електроенергията - напрежение, реактивна и активна мощност, и честота, в такава система от безброй неуправляемималки и големи енергийни ВЕИ. Безучастие на базови централи и пълна утопия създаването на надеждна енергийна система. ВЕЦ немо-

СОЦИАЛНАТА РАЗРУХА

гат да ги заместят, защото за висят от наличието на достатъчно вода в язовирите и имито преди всичко за питейни и домакински нужди. Така че „абсолютни“ гаранции са невъзможни. Сигурно иматалангливикомпютърни програмисти, които биха могли да разработят такава програма, но същото време не бива да се забравя, че хакерите, срещу съответно за-

зохранилища са по днес необходими за сезона минимум. Графикът за запълването и излизането на сериозно закъснява. Намаленият добив и доставките от норвежките находища не се компенсират от незначително увеличените доставки на руски газ. Ако рабите светчнен такъв (LNG) се пренасочват към източноазиатските пазари, където търсенето е много по-го-

фа, с непредвидими последици. Прагматичните германци и честолюбивите французи едва ли ще допуснат недостиг на електрическа енергия и природен газ в домовете им да стане всекидневие, а страните им да се превърнат в треторазрядни и индустриални държави в световен мащаб. Техните управляващи политици сигурно не са забравили недоволството на парижани и протестите на „жълтите жилетки“. При една студена зима могат да се повторят много по-големимашаби и разрушителна сила в цяла Европа. А може би и кметовете на необходимостта на техния най-голям приятел гарант?!
Като се има предвид всичко казано дотук, тьсватвърдени обосноваватасамонадеяността „зелените“ европейски политици, да симислят, че са в позиция да наложат своите енергийни, екологопазващи политики „в световен мащаб. Страникато Индия, Китай, Русия, САЩ, Япония и Южноафриканската република, данеговорим за арабските страни, Индонезия и южноамериканските страни, няма да приемат тенденциозно облаганесмитническитаксина индустриалните им въглероднообременени стоки и привилегированото отношение към вноса на индустриални суровини за производствона ВЕИ - съоръжения в Европейския съюз. Тъкмо Индия, Китай, Русия, ЮАР и южноамериканските държави, са основните износители на мед, алуминий, кобалт, литий, палатий, платина и много други редки метали, чийто добив и преработка са въглероднообременени, но без тях европейските корпорации, които щедроспонсорират „зелената революция“, щеспрат производството на електромобили и ВЕИ - съоръжения. Световната търговска организация със сигурност няма да приеме, „зелените“ митнически политики на управляващите в Брюксел.

Самозваните български „енергетици“ данес престарават в стремжасидасехаресат на чуждестранните спонсори да погребват минно-енергийния комплекс „Марица Изток“! Замяната му с парогазови централи не може да иматехникоикономическа обоснованост. - Инвестициите в такива нови мощности са възвратимизанепо-малък експлоатационен срок от 15 години; - Експлоатационният тим

хоризонт е до 2030 г. в съответствие с европейските директиви;

- Цената на природния газ расте непрекъснато, в съответствие с повишаване на цената на търсенето;

- Емисиите на CO₂ ще бъдат два пъти по-малко, но цената за тях дотогава ще се удвои;

- Цената на произвеждана електроенергия ще бъде изключително висока и непосилна за битовите и индустриалните потребители.

Замяната на комплекс с ВЕИ и водородни инсталации към настоящия момент, е също високо рискова авантюра, за която някой трябва да поеме персонална, а не политическа отговорност. Големите индустриални европейски и извъневропейски държави, независимо от „зелената“ климатична риторика, няма да затворят преди 2040 г. базовите си централи на местни и доринавно си въглища, а също и атомните си централи в строеж и в проект. Такова е реалното поведение на Франция и Германия в ЕС, на Индия, Китай, Русия и др.

Безотговорните минно-ци на разрухата, „зелените“ екоактивисти от Независимите правителствени организации, които са откровенно зависими от чужди спонсори, и те трябва да преосмислят клеветническите си доклади до Брюксел, в които определят България като една от най-замърсяващите страни в Европа. И в света! Те трябва да се запознаят с информацията от Global Carbon Atlas за 2019 г., дадена в приложената таблица и да осъзнаят отговорността, която носят пред сънародниците си за погрома на българската енергетика и икономика!

България, най-бедната европейска държава, е намалила въглеродните си емисии от 105 млн. т. към базовата 1990 г. на 42 млн. т. към 2019 г. - преди епидемията, което е намаление с 60%! И това намаление не е достигнато от друга европейска държава. Още по-малко от тези, които не са дават за пример - Испания, Финландия, както и от идеолозите на „зелената революция“ - най-богатите страни в Европа: Англия, Германия, Норвегия, Франция и Швеция. От енергийна, икономическа и социална гледна точка, потенциалът на Минно-енергийния комплекс „Марица Изток“ трябва да се запази през следващите 15-20 години. В противен случай икономическата и социалната разруха на държавата ни, е неминуема.

№ по ред по коли-чества емисии	Държави	Емисии към 2019 г., Mt CO ₂	Население
1	КИТАЙ	10 175	1 433 783 686
2	САЩ	5 285	329 064 917
3	ИНДИЯ	2 616	1 366 417 754
4	РУСИЯ	1 678	145 872 256
5	ЯПОНИЯ	1 107	126 860 301
6	ИРАН	780	82 913 906
7	ГЕРМАНИЯ	702	83 517 045
8	ИНДОНЕЗИЯ	618	270 625 568
9	ЮЖНА КОРЕЯ	611	51 225 308
10	САУДИСКА АРАБИЯ	582	34 268 528
11	КАНАДА	577	37 441 047
12	ЮЖНА АФРИКА	479	58 558 270
13	БРАЗИЛИЯ	466	211 049 527
14	МЕКСИКО	439	127 575 529
15	АВСТРАЛИЯ	411	25 203 198
16	ТУРЦИЯ	405	83 429 615
17	АНГЛИЯ	370	67 530 172
18	ИТАЛИЯ	337	60 550 075
19	ФРАНЦИЯ	324	65 129 728
20	ПОЛША	323	37 887 768
21	КАЗАХСТАН	314	18 551 427
22	БЪЛГАРИЯ	42	7 025 652

Схематичен чертеж, причини и последици от замърсяването на въздуха: (1) парников ефект, (2) прахови частици, (3) повишена ултравиолетова радиация, (4) киселинен дъжд, (5) увеличаване на концентрацията на озон, (6) увеличаване на нивата на азотен оксид.

плащане, биха разбили системата на пух и прах.

Самозапо-малко от година и половина Европейската енергийна система на няколко пъти бе предразпад, било от човешка грешка, било от претоварване и недостиг на електроенергия или пък от излишък на такава, осигурявана от ВЕИ. Несъмнено дали пропагандаторите на тази „модерна европейска енергийна стратегия“ си представят размерана финансово-икономическите щети, които ще понесат европейските страни, членки на Съюза, при един разпадна системата?

В момента редица европейски страни изпитват енергиен „глад“, тъй като имат сериозен недостиг на природен газ. Запасите в европейските га-

лямо и съответно цената му е много по-висока. Затова много страни, между които са Германия и Франция, се обръщат към въглищата, чиято цена също скочина световните пазари. Ако тази тенденция се запази през следващите 6-7 месеца, то и изнежните западноевропейски граждани ще разберат какво е да плащаш скъп природен газ и скъпа електроенергия, и в същото време да мръзнеш. Тогава може да проявят разбиране, защо източно европейските граждани искат да запазят по-дълго работане на самовъглищните си мини и ТЕЦ, но и АЕЦ. При такава перспектива на непрекъснат ръст на цените на енергоносителите, закриването на базови мощности ще бъде последвано от финансово-икономическа катастро-

НЕОБХОДИМИ СА: ДИАЛОГ МЕЖДУ ДЪРЖАВНИЦИ, РАЗУМИМЪ ДРОСТ

Отиметона П на "БСП в България" пожела- ам навсички един- ста- билен парламент и раз- умни решения в интерес на хо- рата. Изправени сме пред 4 държавнически предизвика- телства - държавнически, ане- партийни. Исамоотнас зави- сидали ще ги преодолееми ли- щетласнем страната в поли- тическа криза.

Първото- избранисме при най- ниска избирателна ак- тивност от както има парла- ментарни избори. Това е знак към всичкини. Независимо кол- ко депутати има ме независи- мо каквие питетислагаме пред имената на партиите си. Това е знак към всичкини. Това е и задължение да компенсират- мениската легитимност, коя- то имаме много и смислена работа за повишаване на до- верието на институцията на парламента.

Второто предизвикател- ство - по волята на народа имаме силно фрагментиран парламент, без възможност за стабилно мнозинство. За да работи този парламент не обхо- дим диалог. Засъ жаление, той не съществува. Той е предвари- телно миниран с разделителни

Слово на Корнелия Нинова произнесено при откриването на 46-о Народно събрание на 21 юли 2021 г.

линии и условия. Протестни сре- щупартиина статуквото. Това е грешка - и фактическа, и поли- тическа. Първата политическа партия "Имата къв народ" вече се отказва от това да са про- тестна партия и казаха, че са антисистемна.

Уважаеми колеги, вие вече сте системна пар- тия. Два пъти вече сте част от политическа система, в 45-о Народно събрание, имахте и председател на парламента - първата длъжност в държав-

ното управление на Парла- ментарната Република. Това вече ви прави част от поли- тическата система. Днес, черве- ната линия е, „системни“ и „антисистемни“, „протестни“ партия или статукво, а такава, които имаме воля да променим стария модел на управление, и такава, които искат да го за- пазят или просто да го скрият зад имитация на промяна.

Третото предизвикател- ство - да съставим стабил- но правителство с ясен вре-

меви хоризонт и национал- нина на партийни приоритети. Трети избори в кратък пери- од ще бъдат тежко изпита- ние за България. В тази връзка препотвърждавам решение- то ни - ако първите два манда- тана не успеят, ако президентът реши да върчи третия, послед- ната възможност на нас, да предложим приоритети, вър- ху които да съгласим - прозрач- ни разговори с тях. Съставна кабинет, в който да бъдат по- канени и министрите от служеб-

ния кабинет, и да гарантира- ме стабилност на държавата и сигурност на хората.

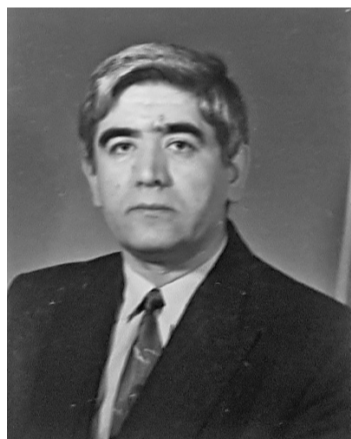
Четвъртото предизвика- телство е най-голямото.

Уважаеми колеги, преднас- тои въпросът да разградим стария модел на управление и да съградим нов - различни и справедлив. Един вижда това чрез смяна на хора, други - чрез смяна на цели органи на управ- ление.

Дами и господа, тезихора и органи, са след- ствиена проблема. Ни трябва да преборим причината. Тя е другаде. Причината се нами- ра тук, в тази зала.

Преди две години от това място казаха: "ГЕРБ заложиха корупцията в законите и така в превърнаха в наказуема." 8 милиарда лв. са създадени без обществени поръчки, за- щото те приеха закон, в кой- то разрешиха това да стане. Цената на една и същ лекар- ствен държавнически частни- те болници е с разлика от 700 процента, защото те приеха закон, според кой то частните болници не са длъжни да пра- вят търгове.

На стр. 4

Петко ПЕТКОВ

Като предивреме, певецът "Слави Трифонов учредил партия наречена "Имата кава държава", съдът отказал да регистрира под това име. Държавата беше реабилитирана. В последствие партията беше преименува- на на "Имата къв народ" (ИТН) и получи съдебна регистра- ция. Един вид, народът замени липсващата държавна виза на партията и нашата Темида реши, че това не противоречи на Конституцията и Закона за политическите партии.

„Какъв народ! Дайте ми 100 000 ирландци и аз ще сваля цялата Британска империя!“ - въз- кликва Енгелс. Обаче ирландци- те идоднесесасе обединили в една национална държава. А след Брекзит са разделени от шен- генски граници като Републи-

ГОЛЯМОТО ИЗЧЕГЪРТВАНЕ!

Има такъв народ и такава държава, но няма такава партия. Вместо да „изчегърта“ ГЕРБ от властта, Слави Трифонов и неговата ИТН, „изчегъртаха“ думата „коалиция“.

ка Ирландия (Ейре), и Северна Ирландия като част от Обеди- неното кралство Великобритания. А ние, българите, продължа- ваме да говорим за Македония като за част от българската исто- рия и територия, но политиче- тени се люшкат от една греш- ка към друга. И до като една ло- жиха вето върху започване- то на преговори за членство на Република Северна Македония в ЕС, другият Слави Трифо- нов предлагат съвместен бъл- гаро-македонски космически полет чрез НАСА. Стотице се- лица в България биват откъс- нати периодично от света, по- ради липсата на пътища, хиля- дигителни страдат от безводие или наводнения и градушки, а лидерът на ИТН обещава член- ството на България в Европей- ската космическа агенция и изстрелването на български и македонски астронавти. Наско- ронаучиме, че служебният ми- нистър на регионалното разви- тие Виолета Комитова е спря- ла проект за броене от космоса надупките по нашите шосета. Спестила е, значи, 9 млн. лева на

данък от плащителите. Хората отидоха на Луната, планират да стъпят на Марс, а, най-успешното „уп- равление на Бойко Борисов е планирал да използва космоса, за да брой от високо дуп- ките по „милиардите киломе- трима в Австралия“, построени от него. Сякаш не предвижда това, Слави поеше, „Няма такава дър- жавна“ далеч преди да се опита да регистрира партия със съ- щото название.

Разбира се, на света има и други народи, и други държави като нашата. Но няма друга та- кава партия, като ОПГ ГЕРБ на Бойко Борисов и политическа- та циркова група ИТН на Сла- ви Трифонов. И двесте са попу- листки, авторитарни и недемо- кратични, но се командирят от лидерите си с различни средства. ГЕРБ се управлява по телефона като марсоход, а ИТН получава нареждания по Фейсбук. Пакот социалната мрежа на народът уз- нава за приумиците на Слави Трифонов, докато Бойко Бо- рисов ги обявява на брифинг- гина ГЕРБ. Бившата управля- ваща партия оцenneможе да по-

вярва, че е свалена от власт след 11-годишно царуване на „Лиде- ра“ АИТН, след като отговорият опит спечели два от 240-те депутатски места в национал- ния парламент, реши да предло- жи, напук на останалите (про- иконтра-статуквото) парламен- тарни сили, свой проект за „екс- пертно“ правителство. Надуми то трябваше да срещне статук- вото, но на практика го огла- вява шети типичен представител на статуквото като Николай Василев. Този, премиер за един ден "и неговият проект кабинет престо я хана политическата сце- на по-малко от 72 часа - макси- малният срок за държане на всеки клиент на Прокуратура- та. Поради което Иво Балеви ро- низира сайта на вестник „Сега“ (20.07.2021), чешедващият кан- дидат за министър-председа- тел ще бъде доведен с белезни- циот Софийския Централен за- твор. Кандидат-премиерът Ни- колай Василев и кабинетът му бяха отгелени също тъй на- бързо, както бяха спуснати на народонаселението по Фейс- бук, от самия Слави Трифонов.

От партията победител кан по- следните парламентарни избори съобщиха, че „когато му дойде времето“ ще обявят нов „реви- зиран“ състав на кабинет. По- късно уточниха, че цената за това пред 46-то НС, като се кон- султира останалите протестни партии. Така Слави замяна Бойко Борисов, който за един ден, или за един час, може да си промени мнението три пъти. И започна една гаена неза състава и политиката на „ревиизиран“ кабинет на ИТН - ум да ти зайд- де! Политолози, социолози, соци- ални антрополози, политически психолози и прочие гаделина боб, сезаловиха да търсят логич- ни обяснения на едно абсолют- новолунтаристично, авантю- ристично, дилетантско и про- тиворечиво поведение. Един Господ знае защо бяха загубе- ни три месеца от ценното исто- рическо време на България, за да ни се поднесе „повече от съ- щото“?

Не можеше ли още в 45-то НС да се предложи и утвърди- редовно правителство?

На стр. 4

НЕОБХОДИМИ СА: ДИАЛОГ МЕЖДУ ДЪРЖАВНИЦИ, РАЗУМИМЪ ДРОСТ

От стр. 3

Ако не бях мени в предишния парламент да го спрем, те внесох закон, с който опрощавах олигарх 58 млн. лв. задължения към държавата. Коренът на модела е заложено тук - в лобисткото законодателство, в задкулисните интереси, на които депутати бяха проводници. Затова и от тук трябва да започне изкореняването. И сега ще проличим дали воля да го направим.

Занас от "БСП за България", е лесно - ние 4 години последователно, принципно открито себорихме срещу този модел и ще продължим.

Вторият модел контролът и отговорността. И тук стои въпросът за промяната в съдебната система. Занасеясно и категорично каквотрябва да направим - закриване на специализирания съд и специализираната прокуратура, съдебен контрол върху главния прокурор, както и да се казва той и който и да е той, нов закон за КПКОН-ПИ и нова структура на коми-

сия с нови функции. Прекъсвайки изтичането на потоци пари, които отиват в джобове, тена скрити зад кулисите кръгове, ще дадем възможност да се финансира политиката и да се решат ежедневни проблеми на хората.

Занаснай - важен приоритет си остава социалната политика.

Уважаемими и господата народни представители, близо една четвърт от българските граждани живеят под прагана бедността. За 2020 г. това са 1 милион 659 000 души. Сега са сигурно повече.

Цените на храните, на основни стоки, на ток, вода, парно растат неимоверно бързо. Увеличават се неравенствата, увеличават се броят на работещите бедни.

Есента изматата зивълна ще ударите жко домакинствата. Трябва да избързаме.

Днес внесохме пакет от социални закони в изпълнение на нашите политики за увели-

чаване на доходите - преизчисляване на пенсията и Закон за възрастните хора, втората година на майчинството да бъде една минимална работна заплата.

Помощ за второ и трето дете на осигурени родители, в последните 24 месеца 10 минимални работни заплати. Безплатни детски градини и ясли. И други, с които сме ориентирали своите политики към най-уязвимите - възрастните младежи.

Втори приоритет за нас е здравеопазването - дано да не се случат предвиденията за нова ковид вълна, но ни трябва от сега да подготвим здравната система са по срещането - още от сега да се разгледа Планът за действие при пандемия, да се актуализира и да се осигури финансиране. Разбира се, по-дългосрочната наша цел е сериозна промяна в здравния модел, в който да има защитени болници, лична здравна карта на всеки пациент, болниците да не са търговски дружества,

държавата да плаща специализацията на кадрите и така нататък.

Третият приоритет - образование, наука и култура. 40% от българските ученици са функционално неграмотни и това е изключително стряскаща статистика. Самосрещи на кабинети в училищата няма да стане, въпреки че тесно нещом.

Преосмисляне на принципа "паритет следват ученика". Един учебник за един клас по един предмет в цялата страна си стига до държавия, което разбираемо за децата и отразява истината за България. Планирано обвързване на средното и висше образование за нуждите на икономиката за гарантиране на кадри за българско производство.

Четвърти приоритет - икономика. Кризата удари сериозно световната икономика, разбира се, българската. Някои държави реагира бързо и адекватно и днес започнаха своето възстановяване. Правителството

на ГЕРБ не го направи - нито бързо, нито адекватно. За 2020 г. икономиката на България се свис 4.2%. Растеж може да се осигури само с разумна целенасочена държавна политика. Един от механизмите за възстановяване и растеж е Планът за възстановяване и устойчивост.

Страшно закъсняхме с него като държава. Само 2 държави не са внесли плана - едната сменяе. Ще внесем плана до служебния премиер на настояща Планът да влезе в Народното събрание спешно, да го обсъдим и да бъде изпратен в Брюксел.

Но за всичко това, което изложих пред вас от името на парламентарната група на "БСП за България", трябва политическа стабилност. Тя е предварително условие за успешна политика. Сега се изисква диалог между държавници. Разум, а не емоции. Реализъм, а не популизъм. Имъдрост за решения с грижа за хората.

На добър час и успех!

От стр. 3

Отчаяните опити за обяснение на необяснимото сезасилиха още повече след свикването на президентски указ на 46-то НС на 21 юли 2021 г. Сякаш за да се обръкне още повече зрителят на това, политическо позорище, още една от протестните формации сменя името. От „Изправисе! Мутривъ!“ коалицията на Мая Манолова, Татяна Дончева, Николай Хаджигенов, Арман Бабикини, Димитър Делчев, се преименува на „Изправисе, БГНИ и дваме!“ (ИСБГНИ). Къде идват? В парламента или на улицата? В словото си приоткриването на 46-тия парламент Мая Манолова уточни, че акционерните представители не сезанимават срещането на най-наболелите проблеми на гражданите, а продължават стария корупционен модел на управление, таянейните съпартийци се върнат на площадите, при протестиращите. Така или иначе, парламентът избра новозасвой председател Ива Митева от ИТН, която ръководеше 45-то НС, най-кратковременна след освобождението на България. За Митева гласуваха 137 души, 99 се въздържаха и само 1 гласува „против“. Георги Кадиев обясни своя отрицателен вот като предупреждение за неуместността на разграничителните линии, които от ИТН и СБГНИ поставят между себеси, „партиите на статуквото“, включително БСП, „Няма партии на статуквото, има хора от статуквото, каза Ка-

ГОЛЯМОТО ИЗЧЕГЪРТВАНЕ!

диев. Аз несъмнено гласувах за Делян Пеевски, но тук има хора, които са гласували за него. Ако тези, които преговаряха с БСП за коалиция, бяха успели, те от статуквото ли ще да станат? "Кадиев очевидно визираше бившите социалисти Мая Манолова и Татяна Дончева, които спекулират с понятието статукво, премълчавайки собствените си грехове от миналото. Дана забравяме, че Манолова предложи Пеевски за шеф на ДАНС и беше назначена за омбуд-

сман по времето на Бойко Борисов, а Дончева беше „адвокат на свободна практика“, обслужващ Илия Павлови „Мултигруп“.

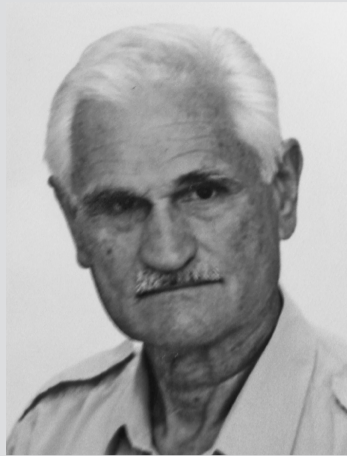
Първият работен ден на 46-то НС протече относително спокойно. Без проблемно бяха твърдени и предложени от партиите заместник-председателя на НС. Едва вечерта в предаването на Люба Кулезич, „Честно казано“, излъчвано по „Евроком“, собственикът на сайта Bird.bg, Атанас Чобанов съобщи, че ново-

избраната заместник-председател на НС Росица Кирова, прегълзля от ИТН в ГЕРБ, е била съдружник на албанския наркотрафикант Иззет Османи. Това разкритие обещава горещи реприни в взаимни обвинения в НС. Но без него още първият работен ден на 46-тия парламент, остави усещането за тишина и предбурия. Т.е., генералното сражение е сесията при обсъждането и гласуването на новия кабинет. Той трябва да се гласува до две

седмици след откриването на новия парламент, нито съставът, нито програмата и приоритетите му ще бъдат да станат известни на обществеността, преди да се проведат консултации с ИТН, СБГНИ и БСП. ГЕРБ и ДПС не получиха покана за разговор и като впоследствие и ДПС получи покана, но партията на Борисов сезаслужително след като отказали да се фотографират с останалите участници в 46-то НС. И след като „Лидерът“ й остави страната без актуализиран бюджет и без представен в ЕК План за възстановяване и устойчивост след корона кризата. Засметканата завещана служебно то правителство и евентуално торе до вота кова, да разчистят целия минни полета: от здравеопазването, през образованието и социалната политика, до съдебната система и специализираните съди и прокуратура. На 21 юли говорителят на Специализираната прокуратура Валентина Маджарова каза нещо, което подсказва, че там гледат на хората като на кръгли глупаци: спецпрокурорите не били нахлули в Президентството, а били „присъпили“ там по покана на административния секретар на президента Димитър Стоянов. Койкани гости, въроржени до зъби, брадясали и страшно като терористи от

МАЙСТОРЪТ НА КЪСИЯ РАЗКАЗ

Неговото име е в издателското карена „Нова Зора“: фотографии – Борис Марков. Акцентът, както се вижда, пада върху илюстрациите и теогворности, макар че същност името и човека са най-важните. Но името не винаги произнасяме по фамилия. Занастояе просто Борката. Икогато трябва да уочим, за кой от Борисовците се отнася, добавяме „майсторът на късия разказ“! Повечето не е необходимо. Никой не може да обърка човека с дългите обективи, с голямата чанта и „Канон“-а, който винаги заредени при целенв прекрасния и гневен свят, който ние заобикаля. Нещо повече, „опряне застрелбанавреме-

то барутно“, подобно на онзи пистолет, който Вапцаров изобразил великият ориентир на епохата.

Окото на таланта е особено око. Може да си бил тракторист като Борката, може да си бил строител, може подго-

лемитети работнически ръце да са израствали дорикорпуситена, „Кремиковци“, но ако нямаш сърце, което да улавя синкопите на живота, ако нямаш душа, която да стени каторазкодирана струна на китара, във всеки миг народост, наболка, или несправедливост, колкото изоркода е окото на обективати, всеки фотокадър ще бъде само елементарна регистрация на застиналото във времето събитие.

Човек си изключително чувствона по чуждостта и се отчайност, „майсторът на късия разказ“ – Борис Марков, е единот многобройните творци, най-верни приятели на „Нова Зора“. Поради известните особени об-

стоятелства в живота на вестникатойнетвърде често получава конкретни редакционни задачи, но затова пък кадрите, които поемстваме, понякога наполовина вестникарска страница, за митинги, събития, събори, срещи, премиерина книги, дискусии и пр., с други думи – навсякъде, където е реч за народната участ, за подвига на достойните народни синове, в историята или в съзиданието на живота, носят не повторимият творчески размах на Борис Марков. Той човекът, роден преди 90 години в едно Гоцеделчевско село, избуял в бригадирската младост на копнежа за социалистическо съзидание, посветил за щастие авал със силата на своя македонски

нрав всекидневната правдана животана Отечеството, чести и достойнството, на което е бранил със своя личен пример, талант, почтеност и безкористност и свдигната глава на достоен българин, за когото България, както се е веднамакедонска песен, „има още осем дяла, за да бъде цяла“.

Честит юбилей, „майсторе на късия разказ“!

Бъди здрав и не примирим, живей все така спръстна и саканасвоя „Канон“, опрян в гърдите на барутното време на света и живота ни!

От името на
Редакционния съвет
Минчо Минчев –
главен редактор

„Ал-Кайда“ или „Ислямска държава“? Ищчо за проверка е тази, при която домакините са предварително уведомени за нея? Притова, нахлуването е обществено от Бюрото за защита на свидетелите, което главноият прокурор Гешев използва като лична преторианска гвардия. Твърдисе, че личните му охранители вече са 150. От когото пазят? От народа или от подчинените му прокурори, всеки от които уж може да го разследва за престъпления? Гешев беше този, който изкара хората на улицата, и си заслужил предложението на министъра навътрешните работи Бойко Рашков и министъра на правосъдието Янаки Стоилов, за отстраняването му от ВСС. Отношението към Гешев беше естезаготовността за реформиране и нормализиране на правосъдието, както на членове на ВСС, така и на партиите от 46-то НС. А за поне ина евентуално избраното от тях редовно правителство. За жалост, ВСС не издържа този тест, след като на 22 юли с 12:8 гласа реши, че искането за смяна на главния прокурор е недопустимо. Министърът на правосъдието нямам такова право, а само членове на съдийската и прокурорската кватъвъ ВСС. Излизаче министърът на правосъдието има правото само да предлага кандидата за поста главно прокурор, но не и да иска оставката на действащия такъв. Как за 8 членана ВСС това искане е недопустимо, а за останалите 12 не е? Гешев твърди, че искането за неговото отстраняване било политическо, но явно не прави разлика между политическо и партийно. Защото политиката е изкуство да се управлява държавата, а прокуратурата е част от съдебната власт на същата държава. Ако искането за неговото отстраняване, под платенос конкретни доказателства за уронването

ГОЛЯМОТО ИЗЧЕГЪРТВАНЕ!

на престижна прокуратура, е политическо, не е политическо и избрането му за главен прокурор? Тоне беше само политическо, а и партийно, поради което се обръщаче към благадетеля си Борисов, шефе“ Дори се възхищаваше на мението на „шефа“ да се прави на луд по добре от него. Ето, това е лицето, което има меката на главен прокурор, както биказал Цветан Цветанов. И което 12-те членана ВСС бранеха, уж за да пазят независимостта на съдебната власт. Стакива, пазители“ тя няма нужда от врагове, но както изглежда лице мерито няма скоро да бъде дадено. Защото пред лицето на задаващата се икономическа криза четвъртата вълна на коронавируса, вниманието на народните представители в 46-то НС ще бъде средоточено върху решаването на по-неотложни въпроси. Първият от тях е противодействието на саботажниците от ГЕРБ-СДС, което пролича и при избора на парламентарните комисии за Росенец, за полицейското насилие срещу протестиращите и за ревизията на 50 различни сектора. Показателна наглостта на бившите управляващите фактът, че за член на комисията за разследване на полицейския произвол ГЕРБ-СДС предложиха бившия вътрешен министър Младен Маринов. Който беше уволнен от Борисов, не само заради съмнения за независимостта от ДПС, а и за прекомерна употреба на сила от подчинената му полиция срещу протестиращите граждани. Особено изтъкнатя, когато отхвърленият от парламента Младен Маринов заяви, че не бил виждал бити граждани, а само бити полицаи. И

направиле невероятно признание, че полицията винаги се използва за политически цели. Т.е., и по времето на Борисов тя е употребявана като политическа бухалка срещу народа, заедно с прокуратурата, оглавявана от хора като Гешеви и Вапцаров. Ето такаъв противник ще трябва да воюва евентуално редовно, експертно“ правителството на ИТН, или служебното такава, ако се отиде на нови предсрочни избори.

Ако този „експертен“ кабинет се комплуктува, както злополучния проект кабинета на Николай Василев – нищо добро не ни чака! Особено ако приемане в боржение програмата, написана от царското юпи Василев, което мина като ваял през триминистерства и две коалиции. И където стъпигревата изсъхна. Възможно ли е едно правителство да има 240 приоритета? Не! Защото това на практика би означавало, че няма никакъв приоритет. Достатъчно е да си припомним само идеите за балансиран бюджет, намаляване на данъците и социалните разходи, приватизиране на ББР и концесиониране на магистралите, задани светне каква ка сапница ние приготвил „Малкият Мук“, както бена рекъл Николай Василев бившият лидер на РЗС и бивш съветник на Бойко Борисов Яне Янев. Тази програма беше разкритикувана дори от „дясната“ партия ГЕРБ. При това герберитяна рекохане олиберална. Тя изобщо не отчита факта, че България е най-бедната страна в ЕС, с най-болното и умирационаселение, с отрицателна раждаемост и надвиснала демографска катастрофа. Не случайно дясно ориентираните

те служебни министрина финансите и икономиката Асен Василев Кирил Петков, както и служебният министър на образованието Николай Денков, отказаха да участват в кабинет, оглавяван от премиерката Николай Василев. Човекът, който предлагаше да се приватизира ББР, твърде киччастният бизнес винаги е по-ефективен, така и не обясни защо частните американски банки, като инвестиционната „Лемън Брадърс“, предизвикаха ипотечната криза и краха на световните финансови пазари от 2007-2008 г. КТБу нас не беше личастна? Това по пречили да бъдат откраднат типаритена вложителите, след което се изсипановзлатен дъжд, задасе компенсират частично щетите? Държавата е причина за грабежа на гражданите само когато контролните, регулаторните и право прилагачите й органи – съдът, прокуратурата, полицията, ДАНС, БОП, НАП, КПКОНПИ, АДФИ, КЗК, КЕВР и други, са превзети от частните интереси на престъпниците и олигархични структури. Лоша е недържавата сама по себеси, а превзетата държава. А от 30-те години на прехода у нас, поне през половината, нашата държава беше превзета. Давидим далитова проклетие ще бъде отхвърлено при 46-тия парламент, или пак ще чакаме чудодейния Месия, който щесвърши работата вместо нас. Това готовство не е продукт нито на комунизма, нито на прехода към многопартийна демокрация и пазарна икономика, а е вкоренено дълбоко в националния менталитет. Иначе Вазов нямаше да напише:

„Стреснисе, племезакъсняло! Живейшли, мрепли тине знайш. След теб потомство иде цяло. Какво ще да му завещайш?“

Какво ни липсва, за да се сбъдне мечтата на Апостола: „И България да гърминай-блякаво като едничка държава в цяла Европа!“? Първо, държавници, които са разсъдителни, безстрашни и великодушни. После, „Народ, кой своя правда желае, миласвобода и прелюбезна“. И готов „соръжие даядобие, с жертва голяма и скъпоценна“, както пише Раковски. Все е малоскъдица на подобни предпоставки, но чак такава няма не е имало! Затова ако 30 на сто от гражданите си направят труда да помислят и изберат бидещите си управници, два пъти повече предпочитат да си стоят вкъщи. Или да отидат зарива, наморе или планина. Оправданията са горещот време, пандемията, машините за гласуване, „репресите“ на МВР или липсата на подходящи кандидати, са политически наивници. Когато на карта е заложена съдбата на Отечеството, въздържанието от гласуване, скаквито и аргументи да се оправдава, е вид измяна на Родината!

Гласуването е единствено тони гарантирано право, когато доброволно се отказваме от него, получаваме Бойко Борисовили Слави Грифонов. На светаможда няма партиикато ГЕРБ и ИТН, но комедиантив политиката не липсват: от Пеле Грилов и Италия, през Бойко Борисов, Веселин Марешки и Слави Грифонов в България, до Володимир Зеленски в Украйна. Нищо ново под слънцето!

ВАПЦАРОВ-ВЕЛИКДУХОВЕН ОРИЕНТИР НА ЕПОХАТА

Минчо МИНЧЕВ

Всяка свобода има своята Голгота. Всяка свобода

„има своя връх свещен, който трябва да бъде докрай защитен.“

И мъчениците на българската свобода, в бели ризи и развято от вятъра перчем, са запявали под черни бесила и са огласяли с „ура“ окръжавени окопий върхове. И тиранът потръпвал, когато смислял как висят тези глави, които презират своите рамене и са готови „вюнашк акръв да го удавят и пак да се освободят!“

„Как сладко е да се умре за Отечеството!“ - възкликва току пред лицето на смъртта, под клупана бесилото в Горна Оряховица, Георги Измирлиев-Македончето. И тръгва страшно ехо на неговите думи, за да станат те бойна паролана българската свобода, по нейния огнен път от Козлодуй до Околчица; от славния рът на Шипка до Новото гробище на Сливница; отредутитена Одрин до сияйното слънце на подвига при Доиран, Каймакчалан и Завояна Черна - навсякъде, където тя е призвана да посрещна „Нанож“ всеки враг и всяка неправда.

Нов България изгарят селата и усойно запяват бесилки. И над безднина двесени, и под пламналородно небе, поетите питат: къде е народът, къде е земята, бунтовница? И за щов „отровна та смрадна живота децата ни мрат, със жадни за слънце очи?!“

Иначе в борба, без милостна и жестока. И над свечерно крило над Родината бездарието, наречено фашизъм. „Иставатолко трудно, че дадишаш, едва ли би могъл със пълна гръд.“

Тук, в тунела на Гарнизонното стрелбище, стърчи като километричен знак един стълб на българския път към свободата. Той отмерва 1942 години след Разпятието на Христа! Тук, на този стълб, „скръстаравен“, е завързан на 23 юли Поетът навярата - Никола Вапцаров, който с дързостта на обречен бе обявил пред света, че носив сърцето симладо „тревожното знаменавечния устрем навсички безпокрив хляб!“ На всички, на които „вгърдите опряне за стрелба, навремето барутно пистоleta“, навсички, на които „гърдите им са пълни с дим, а дробоветесъскаверни!“

Поетна непримиримата убеденост и неминемата победа над „скапания

озлобен живот“, огняро интелгентът Никола Вапцаров знаешесвое то място в редиците на борбата и прозря, че „честно ще умре като работник в бояни за хляб и свобода.“

Самоедна мащабна личност, само един истински поет като него, дълбоко убеден в своята правда, може да откаже помилване, току пред дулата на екзекуторския взвод, а като вапомилване не се отнася и до всички негови другари.

След протяжната, тъжна венчавка на Антон Попов Росица Манолова; след последните заръки в предсмъртните им писма, припряни последен звънец, удрят пушките. И падат, веднос Никола Вапцаров - Антон Попов, Антон Иванов, Георги Минчев, Петър Богданов, Атанас Романов... И ако се взрем дълбоките корени на тази „кърва варетградност“, изобразена на неповторима художествена картина Вапцаровата поезия, ще видим как Поетът, възправен срещу „дивия, объркан свят“, осъзнава като исторически дълг своето пряко

точовешко съзнание и целенасоченото разрушаване на неговите нравствени устои.

След двестенационална катастрофа през 1913 и 1918 г., както след последвалите трагични събития през юни и септември на 1923 и април 1925 г., управниците на България претендират, както и днес го правят, за правото да упражняват властта, вечно и безсмелно, въпреки разрухата, въпреки злините, които са причинили на българския народ. От една страна това ва, заставата хоратана обрелена и ограбена вдовишка България, от другата - тогавашните думбази, тиловации много по-маломерните, снаграбеното народно имане олигарси, отколкото днешните. И трябва идеята, която може да придаде някаква привидна макар правдивост налъжите. Трябва хахалтури, и изкуства, които да отвлечат погледа от общата деморализация, с която се съществяваше подмяната на народната сваяст, на честта и достойнството на българина. И едновременно

на народа вълпа, в лесно управляема безволева маса.

Затова, всеоще трудно постижима цел, интелектуалните сили на домораслия фашизъм бяха твърдени мощни. И това ва, и днес, обаче, учената посредственост безродното колежанство, бяха косвеният съюзници и правилния инструментариум, с който си служеше политическото мракобесие. Изавсекиго, чийто дух бе източник на сваясти светлина, бе приготвен етикет, подобен на еврейската звезда, с която фашистите да мго свахората, обозначава никатоне благонадеждни. И несамо Вапцаров, хиляди бяха онези, които разбираха, че срещу тази конкретна историческа линия трябва да се воюва, осъзнато и неотклонно. И те воюваха със слово и оръжие. Воюваха срещу политическото мракобесие и срещу всичко, което Михаил Ромпо-късно изобразикато, „Обикновен фашизъм“.

Оказасе обаче, че въпреки побитото над Райхстага победно червено знаме, въпреки непрежалите жертви, въ-

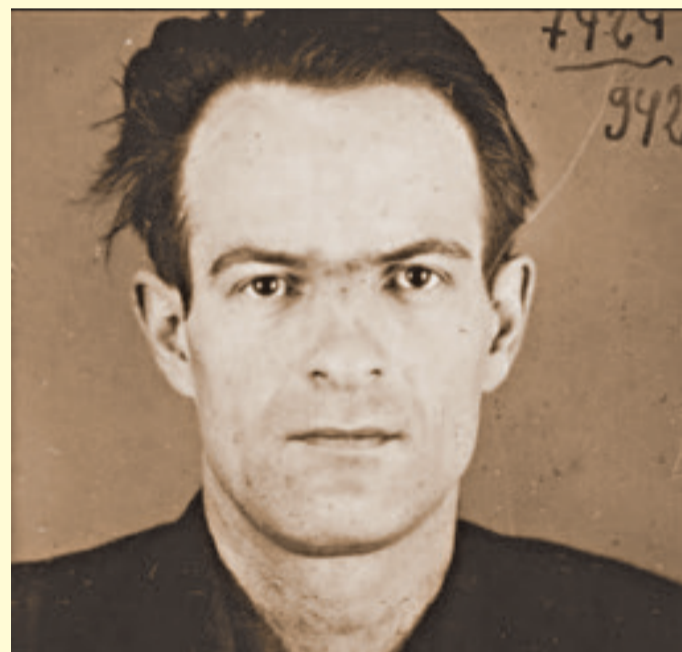
На 23 юли г. от 10.00 ч., се проведе възпоменателен митинг-поклонение пред Мемориала „Гарнизонно стрелбище“, организиран от Градския съвет на БСП, от Съюза на българските писатели, Съюза на българските журналисти и Българския антифашистки съюз. На тази дата, преди 79 години, са екзекутирани активните участници в антифашистката борба - поетът Никола Вапцаров и неговите другари Антон Попов, Антон Иванов, Атанас Романов, Петър Богданов и Георги Минчев.

В митинга взеха участие: Корнелия Нинова - председател на НС на БСП; Калоян Паргов - председател на ГС на БСП; Снежана Годорова - председател на СБЖ; Евгений Белий - председател на БАС - София, многонародни представители от ПГ „БСП за България“, общински съветници, писатели, историци и родственици на загиналите. Сред множеството бяха знакови фигури от обществено-политическия живот като г-жа Станка Шопова - председател на Фондация „Устойчиво развитие за България“; Александър Паунов - председател на Комunistическа партия на България; представители на различни вукуси от ВМУ „Николай Йонков Вапцаров“ - Варна.

Отиметона СБП слово произнесе Минчо Минчев, което поместваме отделно.

Всички участници поднесоха цветя на признателност на лобното място на поета и неговите другари.

По-късно през деня, от 17.30 ч., пред паметника на Никола Вапцаров, делона Никола Шмиргела, в градинката зад Националната художествена галерия, се проведе традиционното литературно четене в памет на поета Никола Ва-

пцаров. Председателят на СБП Боян Ангелов откри литературното четене със слово и своето стихотворение. Отиметона СБЖ за поета и неговото творчество говори Снежана Годорова - председател на СБЖ.

В литературното четене взеха участие поетите: Иван Гранитски, Иван Есенски, Атанас Звездинов, Петър Андасаров, Трендафил Василев, Николай Шопов, Геннадий Велчев, Венко Евтимов, Ивайло Диманов, Мая Вапцарова, Нико Стоянов. Тамара Такова прочете от касот поемана Лъгезар Еленков, посветена на Вапцаров.

участие в борбата срещу фашизма. И тъй като тази своя убеденост той безразстреляно тогавашните власти като най-опасен техен враг. Неговата непростима вина се оказа прозрението му, че зад всички привидности и маскировки, бевникналь самата зверска същност на силата, която бе отнела и предстоеше да отнеме живота на хиляди достойни синовена България и милиони други по света.

Врагът безразбра, че в стиховете на Вапцаров не преходна сила са означени всички демонични заплахи към бъдещето, към отделния човек и към неговия смислен национален живот. Че той бе осмислил фашизма като всевластие и разгул на бруталния натиск за заличаване на индивидуално-

товасе подготвяше маршанане обявеното настъпление срещу инстинктите на българския градивену миеговата воля за съзидание.

Целият този плани днес ужасява, защото за съжаление, той се съществява предпочитени. Истават всеповечехората, които отпускат в отчаяние ръце пред „неминуемата и окончателна, както им се внушава“, победа над демократичните свободии безпределана праватана свобода на любов и свободната воля“. И това ва, както и днес, те имат за цел превръщането на живота на нацията в клоака, в биталищна безнаказани грабителни, предатели, корупционери, интелектуални убийци и перверзности по ве. И това бе самоедин от етапите по пътя на превръщането

преки клеветните порицания, въпреки „репортажите писани и примкани шията“, въпреки предупрежденията да бъдат дембителни, на хоракато Юлиус Фучик, фашизмът сезавръща, всепо-откровения на гъл. Ощещом се показана хоризонтаяростното „слънце надемокрацията“ в България и изпълзяха като хлебарки скритите духовни маломерници и еничари, за да бъдат спешно наетивосъществяването на поредният разстрел на Вапцаров - този велик духовен ориентир на една цяла епоха на българското мироздание.

Може много да се разсъждава върху припряността, с която, веднага след своята мерзка победа - „с малко, но завинаги!“ - сезаеха с разтерзаването на личността, делото и поезията на Ва-

„ЗАВЕЩАНИЕТО НА ХАЙДЕГЕР“: ВЕЧЕ САМО ЕДИН БОГ МОЖЕ ДА НИ СПАСИ

Продължение от брой 28

“Шпигел”: В по-ранни времена, а и несамопорано, все пак се е мислило, че философията влияе косвено върху много неща – прякорядко – но косвено успявала да влияе като помагала да си пробият път нови тенденции. Ако си помислим само за великите имена сред немците – Кант, Хегел та чак до Ницше, да не говорим за Маркс, може да се покаже, че по обиколни пътища философията е имала невероятно въздействие. Смята тели, че това влияние на философията е приключило? И кога то казвате, че старата философия е мъртва, че вече няма, дали в това се включва и мисълта, че това въздействиена

философията, ако въобщенякога го е имало, най-малкото днес вече не съществува?

Хайдегер: Чрезедно другомислене евъзможно косвено въздействие, но не директно, така, сякаш мисленето да промени състоянието на света.

“Шпигел”: Извинете, ние не искаме да философстваме, за това не сме достатъчно подготвени, но тук е мястото на съприкосновение между политиката и философията, за това моля да ни простите, че Вие въвличае мев такъв разговор. Вие току-що казахте, че философията и отделният човек не могат да направят нищо освен ...

Хайдегер: ... тази подготовка на готовност тана държането на себе си открит за идването

или не явяването на Бога. Дори опитът за такова не явяване не е нищо, а освобождаване на човека от това, което е „Битие и време“ наричам попадане във властта на съществуващото. Към една подготовка кананазованата готовност принадлежи размишляване върху това, което е днес.

“Шпигел”: Нотога действително би трябвало да дойде прословутият подтик отвън, от Бог или от някой друг. Значи из самото себе си като самодостатъчно мисленето днес не би могло да въздействуваче върху нищо? Помнението на съвременниците тени, а също, струвани се и по Ваше мнение, по-раното ваго е имало.

Хайдегер: Но не непосредствено.

“Шпигел”: Ние споменахме вече Кант, Хегел и Маркското велики подбудители. Но от Лайбница дадени импулси за развитието на съвременната физика и стова за възникването на модерния свят изобщо. Струвани се, че преди малко Вие казахте, че вече не допускате такова въздействие днес.

Хайдегер: Всмисляна философията, вече не. Ролята на досегашната философия днес поех частни науки. Заедно достатъчно изяснявана е, „въздействието“ на мисленето би трябвало да анализира мепобстойно как може да означава тук, „въздействие“ и, „въздействие“ тук би малко нужда от едно по-основно разграничение между повод, подбуда, на-

сърчение, подкрепа, пречка и подпомагане, а косме анализирал достатъчно Закона за достатъчно основание. Философията се разтваря в отделни науки: психологията, логиката, политологията.

“Шпигел”: И коя ще заеме сега мястото на философията?

Хайдегер: Кибернетиката. “Шпигел”: Или благочестивото, който се откроява?

Хайдегер: Нотога вече не е философия.

“Шпигел”: Какво е тогава? Хайдегер: Аз го наричам „другото мислене“.

“Шпигел”: Вие го наричате „другото мислене“. Бихте ли го формулирали малко по-ясно?

На стр. 8

ВАПЦАРОВ-ВЕЛИК ДУХОВЕН ОРИЕНТИР...

пцаров, който обема хаведно цялостна духовна терзания на неговото време и очертава хаобразна една заплаха, брутално посяга чакъм сърцето, душата и същността на свята на народа.

И поетът тревога я бе обозначил: „Започнах със смъртния терце/да пишат във душата на народа.“

Тази поезия провидя, озъбената свирепамутра “на един живот, който зад кипежанана и в надежди сини лозунги, щеше вече да бъде деновото-старобитие захоратана България. И най-вероятно това ще да би ли първо сигналният инстинкт нагузните и вероломните, които са бързали за третия разстрел на Вапцаров, защото са се страхували да не бъдат изобличени, преди още да довършат своето делона, новкърджалия, в нова полуда.“

Така или иначе, делото на всички литературни Херостратовци, безвъзвратно пропадна, защото поетът Никола Вапцаров със своя личностен пример си със своята неповторима поезия, се оказа дълбок и неизтриваем знак, предтеча и знамение в дългата история на България, която е неподвластна на подлито отстъпни конюнктури. Неизтриваемият печат на позора обаче остана за всеки негов хулител, който успя само да запише името си във вечната книга на непростимия грях, и то да остане завинаги в черния пантеон на предателството.

„Задълбоченията анализа Вапцаровата поезия, писа Атанас Лазовски в своята книга „Вапцаров, поетът-праведник“, ниизправи пред проблемна религията, и атеизма в българското историческо развитие. Налагани въпросите за традицията и приемствеността в сферите на моралното съзнание, сблъскванис със сложните зависимости между нравствените устои и неговата религи-

озна практика, общото преплитане и взаимното влияние между религия, морал, социално-политически идеи, естетически представи, правни норми и пр. В годините на левосектанското властване, Вапцаров не отстъпное защита вал нематериалното наследство на българския народ. Той защитава шетрадиционно-положителното в областта на духа,

Участниците в литературното четене пред паметника на Никола Вапцаров

като естествена основа и изходна началона нашето бъдеще“.

Уважаемите участници в това възпоменателно събитие,

Днес е непо-малко жестоко време то, в което живеем. Небето от новоезаредено сврзвие висина над света, висина над сърца и площади. Ноне Испания е разпната, а нашето мило Отечество е намъченическият Кръст. И не Фернандес лежи убит пред стени на Мадрид,

а 1910000 българиса, „изпарени“ през последните 30 години. И ако сметук, за да поменем святостта на подвигана Вапцаров и неговите другари; ако сметук и имаме силата на духа да признаем, че днес българското общество мъждука едноткровено о статъчна национална енергия, и ние напустосетешим, че всеобщее живамотивацията ни да б-

дембългари, то нека предтази подземна Голгота на Българския път на свободата и предсветлата памет на поета-праведник Никола Вапцаров, да стегнем сърцата си пред раззината пастнастихите и времето, и светът да научи от нашия вик, че имаме воля за живот, воля за държавност и просперитет. Ченашата първа цел да бъде спряниот хвърлен тозигеноциден модел на изстребление на българския на-

родитой да бъде съхранен като субект на историята. Четвортата неотменна задача, която стои пред нас, е да бъде спасена българската държавност и опазена териториалната цялост на Република България. А това означава, че трябва да спасим Отечеството си, чрез силата на възродената българска мощ и проверените от историята съюзни приятелства.

Знам, а и всички вие знаете, че няма да е лесно.

Философът биказал, доричеекъсно!

Поетът бидобавил, че сме сираци на вечността!

Нихилистът, че така ни се пада! Песимистът, че всичко е загубено... Ноние сме патриоти! И наша е звездата на надеждата!

Тя не заспива чакатасестранавсички мъже на дълга!

На всички синове на честта!

На всички, които подобно на Вапцаров и неговите другари, дори и в смъртта си навярностъпваха слевия крак!

На всички, на чиито сили и труд дължимиз пепеляващата въздишка на душите си по нашина Родина, собразна разцъфна слънчогледованива, обрната къмясното слънце на двадцатия ден, която бездарно изгубихме;

На всички, за които, подобно на капитан Спираревски, България не е просто не беиземя, а името на мъжествена отговорност пред живота и рода, и не отвратим таранен сблъсък с прииждащия враг;

На всички, за които България е вечното и нерушимо мироздание на живите и мъртвите българи;

И ще бъде днес уга симоогнищейдем, изанеродените внуци на нашите внуци!

И такава ще остане нине и присно и веќе векове!

Хайдегер: Мислилисте върху изречението, което за вършва моят доклад, „Въпросът за техниката“: „Питането е „благочестието на мисленето“?“

“Шпигел”: Във Вашите лекции върху Ницше ни е намерил едното изречение, което ние не съвсем ясно. Вие казвате там: „Понеже във философията мисленето господства възможно най-голямата обвързаност, затова всички големи мислители мислят едно и също. Но това същевременно е толкова съществено и богато, че никога един отделен човек не го изчерпва, а всеки само все по-строго обвързва всекиго.“ Тъкмото във философията е построение, по Ваше мнение, изглежда, е стигнало до известен завършек.

Хайдегер: Завършено, но за наистина не е станало нищо ново, а е станало актуално тъкмо в диалога от ново. Цялата моя работна лекция и упражненията през изминалите 30 години основни линии бяха само интерпретация на европейската философия. Връщането в историческите основания на мисленето, премислянето на останалите от гръцката философия насетне оценява дадени въпроси, това не е откъсване от наследството. Но аз казвам: начинът на мислене на традиционната метафизика, която е завършена на Ницше, вече не предлага никакъв възможност в мисленето да се постигнат основните черти на едвасага започващата техническа ера.

“Шпигел”: Преди около две години в разговор с един будистки монах Ви говорихте за „един съвсем нов метод на мислене“ и казахте, че този нов метод на мислене „най-напред е съществено само за малко хора“. Искахте ли това да покажете, че само съвсем малко хора имат прозренията, които, според Вас, са възможни и необходими?

Хайдегер: „Да, имат“ в най-първичния смисъл, че понякакви начини могат да ги кажат.

“Шпигел”: Да, новото изречение будиста трансмисията към съществуването, също не беше ясно представена от Вас.

Хайдегер: Аз не мога да го изясня. Аз изобщо не знам как „действа“ това мислене. Може би пътят на едно мислене не е воден към това да се мълчи, за да се предпази мисленето от това да се самоизгуби в една серазпродадена безценница. Може би щемубъдат необходимите 300 години, за да „действа“.

“Шпигел”: Разбирам много добре. Но тъй като не живеем след 300 години няма да бъдем живи и живеем тук и сега, на нас ни е забране-

„ЗАВЕЩАНИЕТО НА ХАЙДЕГЕР“.

ном мълчанието. Ние, политици, полуполитици, граждани, журналисти, постоянно трябва да вземаме някакво решение. Трябва да се устроим в системата, в която живеем, трябва да се стремим да я променим, трябва да напипаме тясна врата към друга форма и още по-тясна, към една революция. От философията очакваме помощ, естествено косвена помощ, помощ по обиколни пътища. И сега чуваме: „Аз не мога да ви помогна.“

Хайдегер: Аз наистина не мога.

“Шпигел”: Това трябва да обезкуражи не философа.

Хайдегер: Не мога, защото въпросите са толкова тежки, че биха могли да противостоят на тази задача на мисленето да излязат публично да проповядва да раздавам морални оценки. Може бихме могли да се осмелим да кажем: на тази планетарна нота надмогнали сме мислената същност на техниката отговаря не окончателността и незначителността на мисленето, което се опитва да размишлява върху това немислено.

“Шпигел”: Ви не сте причислявани към тези, които ако биха ги слушали, биха могли да посочат път?

Хайдегер: Не, аз не знам какъв път към непосредствената промяна на сегашното състояние на света, при положение, че такава промяна изобщо е възможна за човека. Но на мен ми се струва, че опитването мислене бихмогло да събуди, изясни и издрави спомената готовност.

“Шпигел”: Ясен отговор, но бивали един мислител да казва: „Чакайте, през следващите 300 години все ще ни дойде нещо на ум“?

Хайдегер: Не става дума за това само да се чака, докато през следващите 300 години на човека му хрумне нещо, а за това от немислените основни характеристики на съвременната епоха мислителите да проникнем в двата цота време без пророчески претенции. Мисленето не е бездействие, а самото всебеси действо, което е в разговор насам със световната съдба.

Струвам си, че произхождащото от метафизиката разграничение между теория и практика и представата за трансмисията между двете, прегражда пътя към това, което разбираме под мислене. Може би тук трябва да посоча моите лекции, които се появяват през 1954 г. под заглавие „Що е мислене?“ Може би това е характерно за нашето време, че от всички мои публикации тукмото е съчинение

е четено най-малко.

“Шпигел”: Нека се върнем към началото на нашия разговор. Не е ли мислимонационал социализмът да се разглежда, от една страна, като осъществяване на нази, „планетарна среща“ и от друга страна, като последният най-лош, най-силен изедноствова най-немошен протест срещу тази среща на „планетарно обусловената техника“ и човечка на Новото време? Явно във Вашата личност Ви е

Мартин Хайдегер

сигне едно противоречие, така че много странични продукти на Вашата дейност същност могат да се обяснят стова, че с различни страни на Вашата същност, които не засягат философското ядро, Ви държатена много неща, за които като философ знаете, че не съществуват - например на понятията като „родина“, „вкорененост“ и други подобни. Как се съчетава планетарната техника и родина?

Хайдегер: Не бих казал това. Струвам си, че Ви приемате техниката прекалено абсолютизирано. Аз виждам положението на човека в светана планетарната техника не като една крайно оплетена и неизбежна зла участ, а виждам задачата пред мисленето тукмото, то да способства в своите граници човекът да постигне едно задоволително отношение към същността на техниката. Национал социализмът беше тръгнал точно в тази посока, нов мисленето тукмото бяха прекалено наивни, за да получат едно действително експлицитно отношение към това, което става днес, което на път от три столетия насам.

“Шпигел”: Американците например имат ли едноствова експлицитно отношение?

Хайдегер: Тесно го гонят, тесно са оплетени в едно мислене, което чрез прагматизмъта действа на техническото манипулиране и опериране, но същевременно затваря пътя към мислянето специфично на модерната техника. Приветовав САЩ тук-там се правят опити за откъсване от прагматистко-позитивисткото

мислене. Ако кой от нас бихмогъл да реши дали един ден в Русия и в Китай няма да се събудят прасти традиции на едно „мислене“, които да помагат човекът да си създаде едно ново отношение към техническия свят?

“Шпигел”: Но ако всички го нямат, а философът не може да им го даде...

Хайдегер: Колко далеч съм стигнал в моя мисловен опити покакви начини ще бъдат възприети плодотворно преобра-

поставиха една въпросителна пред задачата на немците исторически да намерят своята същност. Щеразберем ли този знак? Едно сигурно: историята щени от мъсти, ако не го разберем. „Не знаем през коя година стана писането, по наша преценка - през 1935 г.“

Хайдегер: Предполагам, че цитатите от лекциите върху Ницше „Волята за власт като изкуство“ от 1936/37 г. Но може да е казано и през следващите години.

“Шпигел”: Да, бихте ли го обяснили още малко. Това ни отвежда от общия път към едно конкретно предопределение на немците.

Хайдегер: Бихмогъл да изразя казаното в този цитат така: моето убеждение е, че само от същото място на света, където е възникнал модерният свят на техниката, е възможно да се подготви един обрат, който няма да стане с приемането на ден-будизма или други източни светогледи. За преосмисляне е нужна помощта на европейската традиция и нейното ново усвояване. Мисленето се преобразява само мислене, което има същият произход и предопределение.

“Шпигел”: Именното място, където е възникнал техническият свят, той според Вас трябва да...

Хайдегер: ... в Хегеловия смисъл на думата той да бъде снет, неотстранен, а снет, не само от човека.

“Шпигел”: Вие вменявате специално на немците особена задача?

Хайдегер: Да, в този смисъл в диалога с Хьолдерлин.

“Шпигел”: Мислителите, че немците притежават особена квалификация за това вършване?

Хайдегер: Мисля си за особено езиково родство на немския език с езика на гръците и стяхното мислене. Това според мен се потвърждава постоянно от французите. Когато те започнат да мислят, говорят на немски-тени уверяват, че със своя език не могат да се справят.

“Шпигел”: Така ли си обясняват това, че имат толкова силно влияние в романските страни и особено при французите?

Хайдегер: Защото те виждат, че цялата си велика рационалност не могат да се справят в днешния свят, когато стават въпрос за това да разберат произхода на неговата същност. Както не могат да се преведат стихотворения, така не може да се преведе и едно мислене. Привички случаи то може да се опише. Когато се захватат сбуквално превеждане, всички

ВЕЧЕ САМО ЕДИН БОГ МОЖЕ ДА НИ СПАСИ

ко се променя.

“Шпигел”: Тягостна мисъл. Хайдегер: Би било добре, ако тозитагостен факт се приемат сериозно широк мащаб и най-сетне се осъзнае колко много последиствия има преобразуването на гръцкото мислене чрез превода му на римско-латински – едно събитие, което и днес оцели пречи да осмислим задоволително осъзнатите съставки на гръцкото мислене.

“Шпигел”: Господин професор, ние все пак ще вземем за изходен пункт оптимизма, че все нещо може да се съобщи и преведе, защото изчезнали този оптимизъм, чезъ държанята на мисленето могат да се съобщават във езиковите граници, възниква заплахата от провинциализация.

Хайдегер: Би хтелихте характеризирани гръцкото мислене като „провинциално“ заради каотична напредставяне в световната империя на Рим? Делови писма могат да бъдат преведени навсички езици. Науките, това черче изана днес, природните науки математическата физика като основна наука, същото са преводим навсички езици на света, по-точно казано – не се превежда, а се говори същият математически език. Ниенавлизаметук веднотрудно измеримо поле.

“Шпигел”: Може би и това се отнася до тази тема: в момента безпреувеличение има криза на демократично-парламентарната система. Имаме

яот давна. Имамея, особено в Германия, но и не са могов Германия. Тя е налице същият и в класическите страни на демокрацията, в Англия и в Америка. Във Франция вече няма криза. Ето сега и въпросът: Не може ли отстрана на мислителите – според мен като странични продукти – да дойдуказания дали тази система трябва да бъде заменена с друга и как би трябвало да изглеждат или пък би било възможно реформирани указания, как е възможно? Иначе нещата остават така, че философски нешколуваният човек – а това обикновено е този, който (макар да не ги определя) държи нещата в ръцете си и в ръцете на нещата, този човек бистигнал до погрешни изводи и може би дори до ужасни ексцеси. Следователно: не би ли трябвало философът да е готов да сезамисли как хората могат да устроят своя съвместен живот в този технизиран от самите тях свят, който може би ги е подчинил? Не е ли оправдано да се очаква от философа да дава указания за това как той си представя една жизнена възможност и негрешили поотношениена, помоемнение, една малка част от своята професия и призвание, като не казва нищо за това?

Хайдегер: До колкото виждам, единотделен мислител не е всъстояниена прозрета като цяло така, че да може да дава практически напътствия, та дори и осогледна задача дана-

мериотновобазасамотомислене. От мисленето до колкото тосамотогледасериознона себе си, осогледна великата традиция, се иска прекалено много, когато тосинарежда да дава напътствия. Скакво право би могло да станетова? В областта на мисленето няма изказвания по авторитет. Единственото, което тосамотогледасе съобразява, е самият предмет, който трябва да се мисли. Той обаче предивсичко друго е по дъпросното. За да се направиясно това положение на нещата предивсичко е необходимо анализ на отношението между философията и науките, чиито технократически успехи като че ли правят такова мислене като философията да изглеждат излизно. Натезжкото положение, в което е изпаднало самото мислене поотношениена собствената си задача, отговаря едно по дъхранванотъкмо от господстващото положение на науките не доумение поотношениена мисленето, което трябва да се забрани да отговаря на практико-светогледни въпроси на деня.

“Шпигел”: Господин професор, в областта на мисленето няма изказвания по авторитет. Тогава не би трябвало да буди изненада, че модерното изкуство същосезатруднява да прави изказвания по авторитет. Привсето това Ви го наричат „деструктивно“. Модерното изкуство често разбира себе си като експериментално изкуство. Неговите произведения са опити...

Хайдегер: Судоволствие се оставям да ме поучават.

“Шпигел”:... Опити изедна ситуация на изолация на човека на художника, а от стотаква опита, от времето навреме, все един се оказва успешен.

Хайдегер: Тъкмотова е голямата въпрос: къде е изкуството? Какво е неговото място?

“Шпигел”: Добре, но тогава Ви е изискват от изкуството нещо, което вече не е изискват от мисленето.

Хайдегер: Аз не изисквам нищо от изкуството. Аз казвам само, че иматакъв въпрос – какво е мястото на изкуството?

“Шпигел”: Щом изкуството не знае своето място, тогава поради това то е деструктивно, така ли?

Хайдегер: Добре, тогава го зачеркнете. Аз искам обаче да отбележа, че не виждамонова, което сочи пътя на модерното изкуство, до колкото оставанеясно каквото съзира интимната същност на изкуството или най-малкото – в каквоятърси?

“Шпигел”: И на художника не липсва връзка с онова, което се предава от традицията. Той би могъл да я намери, че то е хубаво и да каже: Да, така може би се е рисувало преди 300 или даже преди 30 години. Сега обаче той вече не може така. Дори да искаше, той не би могъл. Иначе гениалният фалшификатор щеще най-великият художник. Ханс фон Меегерен, който е можел да рисува „по-добре“ от другите. Нотова вечене върви. Така художни-

кът, писателят, поетът, е ситуация подобна на мислител. Колко често трябва да казваме: „Затвори си очите“?

Хайдегер: Ако зарамка, която се разполага тизкуство, поезия и философия се вземат, „за мислянията и култура“, тогава това предполага неима право. Ако обаче станат проблематични самозаниманията, които са, което сенарича, „култура“, тогава осмислянето на това, проблематично попада в полето от задачи на мисленето, чието бедствие е положение е несъмнено. Но най-голямата бедна мисленето се състои в това, че днес, до колкото виждам, неговоринито един достатъчно, „голям“ мислител, който ясно форма да доведе мисленето донеговия предмет това – по неговия път. Занад, днешните хора, голямото онова, което семисли, е прекалено голямо. Ниеможем самодасе стремим да строим тесните и стига щине много далеч пътечки към един преход.

“Шпигел”: Господин професор Хайдегер, благодарим Ви за този разговор.

....
Този разговор на редакторитена списание „Der Spiegel“ Рудолф Аутцайни Георг Волф с Мартин Хайдегер е проведен на 23.09.1966 г., а и по изрично негово желание е публикуван след смъртта му в бр. 23 на списание „Der Spiegel“ от 31.05.1976 г.

Край

ВИСОКИ МЕЖДУНАРОДНИ ОТЛИЧИЯ ЗА МОРСКИЯ ОФИЦЕР ПРОФ. ИЛИЯ ПЕЕВ

Неот давна, в гр. Варна, се състоя гържество по случай награждането на проф. Илия Пеев, изследовател дългогодишен преподавател във ВВМУ „Н.И. Вапцаров“, с престижни международни отличия на Руската федерация. След дългоуващото слово на московския академик Юрий Иванович Васюков, който подчерта високоценените в Русия научни приноси на професор Илия Пеев в областта на морската наука, психологията, психотерапията, културологията и геополитиката, му бяха връчени два медала:

Медал - 75 години от Великата победа.

Удостоверението за удостоеността на проф. Илия Пеев почетния медал, е подписано от Председателя на Руския комитет на ветераните от войните и военната служба, армейски генерал Михаил Алексеевич Моисеев.

Медал - За борба с коронавируса.

Удостоверението за удостоеността на професор Илия Пеев почетния медал, е подписано от Председателя на Нацио-

налния комитет за обществена награда при Правителството на Руската Федерация, М. И. Ситников.

Тези високи награди му се присъждат заради десетките публикации на английски и руски език, в руски научни издания, популярни медии, както и заради участието му в международни научни форуми – конгреси и симпозиуми.

Българската общественост запозната с позицията му в защита на моряците в условията на пандемията COVID-19. На IX Световен конгрес по психотерапия 24-29 юни 2020 г. проведен онлайн в Москва и Санкт-Петербург, професор д.п.с.н. Илия Пеев представи доклад за своите оригинални и уникални научни изследвания на темата пандемията COVID-19 като екзистенциална тревога и вик на душата от загубата на всички отиви, свързани с външния свят. (Интроспекция в нарушение на поведението при корона вирус чрез изобразителното изкуство и позитивна динамична психотерапия).

На друг международен форум, пак през 2020 г., по време на XII-те Ла-

зурски четения посветени на професор Александър Фьодорович Лазурски (31.03.1874 – 27.02.1917) и 60-годишнината от основния труд на професор Мяснищев Владимир Николаевич (1893-1973) „Личност и неврози“, професорът участва в уникален доклад за позитивна динамическа психотерапия като научна система от холистически възгледи за планетарното здраве на човечеството и за новия мироглед и устройството на света през XXI век.

За нашите читатели ще добавимоще, че проф. д.п.с.н. Илия Пеев е роден на 13 юни 1948 г., в село Жребичко, Община Брацигово, Област Пазарджик. Член на Редакцията на списание „Конструктивни педагогически заметки“ – научно електронно мултидисциплинарно списание на ФГБОУ ВПО „Новосибирски държавен педагогически университет“ (Куйбишевски фили-

ал). На Съветана Директоритена Международната асоциация „Позитивна динамическа психотерапия“ и член на Научния съвет на АНО ДПО, Петербургска школа по психотерапия и психология на отношенията. Удостоен е със званието „Почетен професор“ на Института по Позитивна динамическа психотерапия в Санкт-Петербург през 2017 г.

Даса му честитизаслужените международни отличия! Желая му здраве и творчески сили, за да продължи своите научни разработки и да ни радва с постиженията си в областта на морското образование, Военноморските сили и Търговското корабоплаване в Република България.

ПУТИН СПРЯ РУСИЯ НА РЪБА НА ПРОПАСТА.

Владимир Прокопенко: Александър Гелевич, прочетох новата доктрина за националната сигурност на Русия. Направим двойствен опечатление. Сякаш всичко е написано върно, а имаш чувството, че президентът Путин няма какво да тръгне ватака. Около него е зеца пропаст. Новата доктрина има по-скоро отбранителен характер. Насочена е към враговете, но не забелязах ясно написана стратегия на пробива мобилизация на обществото за постигане на нови хоризонти. Какво е Вашето впечатление?

Александър Дугин: Имото отношение е двойко. Положителната страна е точното посочване на тези противници, с които се намираме в състояние на конфронтация. Тук всичко е наречено с истинските имена и се вижда готовността за защита на Русия от външния натиск на Запада. Това действително е отбранителен модел, но разликата от предишните версии е включването на ориентирани към многополярния свят, критика на хегемонията, на империализма, подчертаване на нуждата от руската цивилизация и са отчетени новите мрежови предизвикателства. Това е един добър отговорен документ.

От друга страна аз бях поразен колко силно савтозидокумент либералните вливания на глобалисткото обкръжение на Путин. Има чувството, че една фраза или първата половина на изречението са писали в Генералния щаб или ГРУ, СВР или ФСБ, автората са завършвали Грег, Силуановили Чубайс. Текстът съдържа изобилие от компромиси, на които се базира цялата идеология на Путин през всичките тези 20 години. Представява съчетание на либерализъм, глобализация и ориентация към суверенитет и реализъм. А това, от гледна точка на логиката, политиката, философията и международните отношения, са взаимно изключващи се постановки. Ние сме или либерали, или реалисти. Путин безусловно е реалист. Но е обкръжен от убедени либерали. И в края на краищата четем, че трябва да се укрепим суверенитета на Русия и всъщност време, че е необходимо бърза интеграция в световното общество и приемане на гражданските норми на международното право. Т.е. затвърдяване на нашата идентичност, за да се разтворим колкото се може по-бързо в космополитното морене на механичен сбор от индивиди. Ето защо сеналачувството за отбрана, а не за настъпление.

Интервю на Владимир Прокопенко с Александър Дугин за новия текст на Доктрина за национална сигурност на Русия.

Владимир Прокопенко

Става дума за духовно обкръжение на самия Путин, което е отразено в този документ. И проблемът не е, че няма какво да тръгне ватака. Просто тези, които са готови да атакуват него, са поставени така да се каже на запасен коловоз и им е изключено да се хранят. Хората от „десантния батальон“ са или в милост, или в домашен арест.

А в управлението на държавата са привлечени пасивни, умерени, управляеми патриоти. И да не са патриоти, а такива, които са готови по даден знак да станат патриоти или да престанат да бъдат такива. А редом с тях са агресивните либерали, които направи хасделкас Путин. Той им каза: „Останете си либерали, но бъдете лоялни лично към мен!“ И те, макар и неведнага, се съгласиха. Този компромис се чувства в целия текст. От Генщаб се дава гълна картина, но последната част на изречението се изрязва от либералите, доказали на Путин своята лоялност, без да се отказват от либералните си убеждения.

В международните отношения съществуват две школи: либерализъм и реализъм. Реализмът смята, че суверенитетът е висша ценност, а либерализмът, че суверенитетът е временна състояние, което може да бъде жертваноза каузата на Световното правителство. Това противоречие е видно и в доктрината. Има го едно, и другото. Това обаче е диагноза. Това е психическо разстройство на нивона теорията за международните отношения. Човек не може да бъде едновременно реалист, или либерал. Това блокира рационалността и обръква логиката. Това е опасна работа и в 2021 г., от подобно разцепление, могат да се очакват по-големи последствия.

Вл.Пр.: Става ясно, че доктрината поставя нашия елит в позанашпагат. Причината не

елинеговото качество? Способен ли е политическия елит да решава задачите, които отговарят на предизвикателствата и двата към Русия от глобалните световни проблеми. Да вземем например Държавната Дума. Там, в списък на кандидатите за депутати от управляващата партия, влизат главно хокеисти, параолимпийци, биатлонисти и звезди на кино и шоу бизнеса. Всички други, но не и представители на водещите технологични отрасли. Анализ на Думата е кова чиница на кадри? Излизат ли подготвени корпоративни кадри. Ето отговор защо Путин няма

ляри те има натите. Всички истински междуотраслови, министерски, губернски и териториални проблеми, се решават от обкръжението на Путин лично от него. Ето защо в държавната Дума се премят гимнастички, летят космонавти, пеят артисти. Това е добре. В Парламента неговият, в Думата не мислят.

Вл.Пр.: Откъдето гава да се намерят кадри за елита? Откъдето да се вземат хора, които биха могли да оценяват адекватно заплахите, които ни отпращат глобализацията, и да намират адекватни решения? Защото ако нашият елит продължава да дегради-

Има такива предприемчиви люде и либералните кръгове. Тези са ярки личности, силни и твърди. Отчаяно преследващи целта си в големия бизнес. Но те се движат в друга посока. Техният стремеж за забогатяване и влияние, обаче, е егоистичен и не интересна световния елит, част от който те мечтаят някога да станат.

Кадровата политика на Путин се опира на представители на тези две групи: една от силите в министерствата и друга – агресивните младивълци от частния бизнес, които без да бъдат бити и без да се разорят, са преодолели капаните и насилствено отнемат на собствеността. Да, много често техният бизнес е криминален. Но твърде голямо престъпление

биви....

А.Д.: Не мисля, че нашият парламент е кова чиница на кадри. Това са хора случайно, хора номинални и от тях не се изисква нищо, всякакви тяхна самостоятелност не мислима. Тези избират по правилото за запълване на свободни места или като разпознаваеми фигури. Парламентът, от гледна точка на Путин, не трябва да пречи, това е всичко. Няма ролята в системата, всичко е поделено между неговото най-близко обкръжение и различни кланове, които се структурират, усилват, отслабват и воюват помежду си на гълнонезависимо от процесите в Думата. Думата не влияе изобщо. Абсолютно. Това е институт, който за Путинската система е по-скоро баласт. Изтопя гълнежът му е от съвършено безидейни и безсъдържателни хора, заемащи съответното място. Парламентарна демокрация, в истински смисъл, у нас не съществува. Всичко се решава от Путин. Путинската система представлява вертикала. Това е монархия с всевластен владетел, който преразпределя властта между бо-

рата така, както виждаме сега например в Думата, то откъдето да се вземат грамотни политици?

А.Д.: Путин не мисли за това. Елитът – това е той и неговите приятели. За Русия демокрацията е явление, родено извън пределите. В Англия демократическите традиции, чиято ефективност е същоспорна, съществуват от столетия. А у нас те никога не са били и няма да бъдат. Затова нашият елит се формира по друг начин, които съвсем не са демократични. Путин прекрасен разбирателен.

И все пак евъзможновелитата да попадне и предприемчив човек. Откъде дели? На първо място от средата на честолюбививоенни или силовици, които не участват в корупционни схеми и упоритосе движат нагоре по кариерната стълба. Такива персонажии в Путинската система имат шанс да достигнат много високо. Засега те не са потърсени, но те се стремят към властта силовите министерства и са опората на държавността. Ако нямаше такива ентусиасти, то нашата страна и системата на отбраната, биха рухнали.

веченесеразглежда като криминално. На такива зверове от частния бизнес на героите от отбраната, се опира Путин. И тук забелязвам интересен момент. Сегашното обкръжение на Путин започва да става пречка за кариерата на тези нови хора.

Вл.Пр.: С други думи за Русия демокрация не се предвижда. Вашата картина се оказва мрачна. Също като във времената на Иван Грозни и неговата „опричнина“. И всичко се крепи единствено на Путин?

А.Д.: Не е съвсем така. Нашият народ крепи и държавата, и обществото. Но народът демокрация са различни неща. Именно народът е творец на историята. Путин чувства, че своята легитимност дължина него, а не на парламента, групировките и кланове. Той станасвоеобразен синтез между власт и народ, на който се държи Русия днес. Забележете вече 100 години управлява русофобски държавен елит. И не е върно, че дореволюционна Русия е биланещо много по-добро. Русият народ е страдалец. Но независимо от това по определен начин запазва сили и

КОЙЩЕ Я ПОВЕДЕ ПО-НАНАТЪК?

продължаваше своето историческо битие. Той оцenne казал всичко. На един следващ етап трябва да излезе на авансцената. Но това ще стане след края на епохата на Путин. Само това, сам след Путин, ни ще станем свидетели как руският народ ще каже своята последна, велика дума или щенастъпи окончателна гибел и крах на всичко.

Вл. Пр.: Ви е пак рисувате мрачна картина. Руският еллит е антинароден и нагъл, и Ви е сигурно свързват това с неговия произход от съветското минало? И то не от сталинския елит, а от този, който се е приспособил и е паразитирал.

А. Д.: Да, Путин разбира и чувства народа значително по-добре от Горбачов и Елцин, но въпреки това времето е от него. Когато народът в Новорусия сенадигна започна „Руската пролет“, Путин се стресна. Той видя в простия руски народ, в героите на Донбас, решителност, която му сестори опасна за компромисите, на които се крепи моделът на неговата власт. Мобилизацията на руския народ видимо подплаши Путин. Той разбра, че един пробуден народ ще се управлява трудно, ако не се съобразява с неговата същност. Това не е държавната дума сплувците и гимнастиките. Това е исторически субект, могъщ и донякъде своеволен. И понеже Путин е руснак, той го чувства вътре, в себеси. Но той разбира, че това е много сериозна стихия. При определени обстоятелства може да се събуди и да му каже: „Вашите компромиси вече не ни удовлетворяват. Или ще действат решително, или освободете мястото на този, който ще прави това!“

Хората в Новорусия отиваха на смърт не по заповед, а от зована сърцата си. Този зов Путин усети много ясно и в собствената си душа. И той направи избор автотикритичен момент да се откаже от пората на народа. Той има шета и възможност, но направи друг избор. Избра да остане с чиновниците и олигарсите, които бяха далече от стихията на народа, но бяха ложи и контролирани от него.

Историческият мащаб на надигащата се Новорусия, завари Путин не подготвени отстъпи. Притова отчасти симпатизира на народната авълна. Заразликот от неговия елит, той не е русофоб. Затова не отива на потушаване на патриотичното начало, а се опитва да го превърне в дозирано, ограничено, частична и компромисно, за да не даде простор на тази стихия.

Вл. Пр.: Правилно ли разбрах, че съветите Путин да прояви по-голяма твърдост? Да покаже твърдаръка, да задържи системата в някаква хармония? Защото Русия е в позащпагати ситуацията става опасна и неуправляема. Трудно може да се предвиди до какво може да доведе това условия на глобално противопоставяне, в което ни въвличат и ни пречат да живеем спокойно.

А. Д.: Мисля че Путин не може да направи това, което би го посъветвал. Той не е в състояние да направи това, което според мен, е дължен да направи. Разбира се той и така е герой. Спаси страната от пълно разпадане. Но следва интересен момент. Прояви достатъчно твърдост, и достатъчно мекота, т.е. със своята историческа функция Путин се справи блестящо и задържа за гиващата и разядена от либерализъм и бандитизъм Русия, на края на пропадта. Понякакъв начин той се оказва волята на членот семейството. И когато получи власт от ръцете на чудовищата, ограбвачи и оглозвачи Русия, той съумя да използва за спасяване на страната, държавата и народа. Ето защо влезе в историята като героична фигура. Но това, което той направи и прави, е всичко. Изпълни историческата си мисия. Повече Путин не може.

Сега, надневен ред двадруг въпрос: „Какво ще стане след Путин?“ Всичко ще продължи както сега или ще се върнем в беззаконие на 90-те години? Патриотите казват, че всичко ще бъде както е днес, алибералитет твърдят, че ще бъде, както при Медведев, а по-добре, както при Елцин.

Всъщност, освен двата изхода има и трети. Не просто да се задържи марбан пропадта и да построим лагертам, превръщащ се в пълноценен град, а решително да се движим в посока противоположна на пропадта. Повремена „Руската пролет“ ни е бяхме близо до решение да прекратим продължителната почивка на края на пропадта. Но относно се спряхме. Подобно на алпинист, който е изминал половината изкачване по вертикалата, но му остава другата половина. Заданерухне, той трябва поне да се задържи на това положение и за сега да не се катерина горе. Но колкото по-дълго трае почивката, толкова по-малко си спомняме за къде бяхме тръгнали.

Аз съм убеден, че трябва да се продължава нагоре в посоката, която сам Путин посочи, но в която самият той не

Александър Дугин

жела да върви. Или не може. Този вероятен изход е пътят на социалното и културното възвръщане на руския и на другите евразийски народи като велика Империя. Това е пътят на „Руската пролет“. Крайна компромиса периода на олигархичния либерализъм със съветския период, както и безсмислената носталгия по него. Руският народ трябва да поеме съдбата за създаване на пълноценна руска държава, в собствените си ръце. Завръщане към империята със строеж на велика евразийска конструкция, в контекста на многополярния свят.

Днес този вариант не се обсъжда от никого. Сякаш затова няма сили. Нов същностни сме спрели и смена направи лагер намост. Мостът от времето на времето се поклаща. Въпросът е дали да се върнем назад или да останем на място? И двесте решения не северни. Путин показва, че трябва да се върви напред. Пише за това статии, намеки в интервюта. Но самият той не върви напред. Путин сочи посоката, но не и целта.

Мойсей повел своя народ от Египет по Синайската пустиня, но Обетованата земя е в ереите довел в четру водач – Исус Навин. Ни сякаш сеските амепо Синайската пустиня. През 2014 г. бяхме прибили Обетованата земя, надникнах мевнея, погледнах ме колко е привлекателна, и... се върнах меназад, в пустинята.

Исегатукенай-интересното. След края на Путинев възможност трети сценарий. Той би бил най-правилният и би следвало да се съсредоточим върху него. Да не даваме съветина Путин, който той не приема, нито да го упрекваме за това, което не е извършил докрай. Слава Богу и това, което направи е добро. Повечето ни не може да направи

ви. Затова да му се повлияе не е възможно, той ще прави самото, което според него е редно. Нерационално е да очакваме от него да предаде позиции, както и да осъществим възможности за възвръщане. Той е Мойсей и неговата съдба е различна от тази на Исус Навин. На Мойсей билосъдено да умре в пустинята. Народът бил доведен до Обетованата земя Ханаан от друг водач.

Мисля че Путин същоразбира, че неговата мисия има граници. Тези граници не са свързани със времето, стова което не знае и не иска, а по скоростта, че той е продукт на системата, която през 80-те и 90-те години освен загиване, слабоумие и разлагане, нищо друго не може да породи. Без съмнение е наследил социално, културно и генетично всички тези ментални блокове. Самият Мойсей е заемал висок пост в държавната система на Египет, но заюдеите тие била антицарство и държава на Сатаната.

Мисля че Путин търси своя Исус Навин. Той избира този, който да изведе Русия от задънената улица. Това не може да бъде той. Тази историческа мисия ще падне върху раменете на руския Исус Навин. Новднешната ситуация стакива партияката, „Единая Русия“, стакичиновническа фасада, не е възможно да се продължи напред. В нашата история реалното предаване на властта следва династическия модел. Всичко зависи кога ще посочи Путин. Ако ще се върви към края, той ще посочи Исус Навин. Но ако се стресне и посочи пътя към ада? Тогава ще бъде ад. Теоретично може да избере и това. Той е суверен и ни в това се състои неговата свобода. И ще се окаже, че последните 20 години са били само време на замразяване, преди окончателно унищожаване.

Това е интересната и поня-

кога трагична страна на руския монархизъм. Никой и нищо не е в състояние да попречи на Путин да извърши накрая както на най-великата, така и на най-идиотската постъпка. Ни е живеем всяка гатаната това трудно и на практика не предсказуемо решение на един единствен човек. Решение, което оцenne взето. Путин, при този обем на власт, с която разполага като първолице в Русия, и който е близо до абсолютна власт, е длъжен да избира между доброто и злото, между светлината и мрака, между битието и небитието. Такъв страшен избор става на истина разкъсване на самата личност, на която предстои да го извърши. Оцне повече, че мракът по някога ни сеструва светлина, а корените на битието водят бездната на небитието.

21 юли 2021 г. сп. „Геополитика“

Превод:
Румен ВОДЕНИЧАРОВ

БЪЛГАРИЯ НА ДВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. д-рн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст. н. с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
УниКредит Булбанк
IBANBG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG SF

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 23.07. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ЖЪЛЪД

Дъбе ле, Йово, зелен и весел,
дъбе ле Йово – Янин дъб...
Кажеш България – чуеш песен:
тръгнеш след песен – намериш скръб.

Яна във черно. Рожен във бяло,
Арда от бряг до бряг – в кръв.
Жълъд се рони и ослепяло
гледа Балкана към Рожен връх.

Хубава Яна – жълъд отнесен,
хвърлен във вогън, заровен в мраз...
Рожен запее нейната песен,
Балканът отпее с Йовов глас.

Пита-разпитва къде е Яна.
Яна си има девет души.
Осем хариза за ятагана,
а във деветата жълъд заши.

Скришно и тайно петстотин зими
расна-порасна жълъдът в дъб.
Корени пусна – Йовово име.
Листи разлисти – Янина скръб.

С девет души е, зелен и вечен,
жълъдът, който кълни във нас,
щом Рожен пее Янина песен,
а пък Балканът – с Йовов глас.

СТИХОВЕ, КОИТО СЪРЦЕТО НЕ ЗАБРАВЯ

Навръх Илинден, 20 юли, си отиде от този свят единотнай-талантлив поетина България-Ивайло Балабанов. Роден на 28 август 1945 г. в село Хухла, Ивайловградско, той израства като значим и неповторим талант, поетичен стиховец, а не декламатор и не изкушенив поезията хора. Автор на десет стихосбирки, последната от които е „Небесен гурбетчия“, Ивайло Балабанов е носител на много награди и отличия, сред които орден „Св. св. Кирил и Методий“ – първа степен – за изключителен заслуги в областта на културата и изкуството. Почетен гражданин на Ивайловград, на Кърджали и Свиленград, носител на почетния знак на град Маджарово, поетът Ивайло Балабанов бе може би единственият български творец, който със своето обичано и неповторимо творчество, успя да разчуши и прере-

дактира в каменната отпояване през вековете максима, че никога не е пророк в собственото село. Благодарните жители на родното му село Хухла, потомци на българите бежанци-преселници от Мала Азия, го удостоиха приживе с най-високото отличие, което зависи еднично от тях – „Почетен селянин“ на село Хухла.

Поклонението пред глението станкина Ивайло Балабанов се състоя на 21 юли от 9:00 часа в православния храм „Свето Преображение Господне“, в Ивайловград. Оперото бе извършено от отец Георги. Много хора бяха дошли да се сбогуват с поета – близки, роднини, съселяни, съграждани, официални лица... Дойдоха да го изпратят в последния му път и неговите приятели и почитатели от Хасково, Свиленград, Кърджали, Хухла, Бургас, Толбухин, Варна, София и др. Отстрана на Съюзана българските писатели,

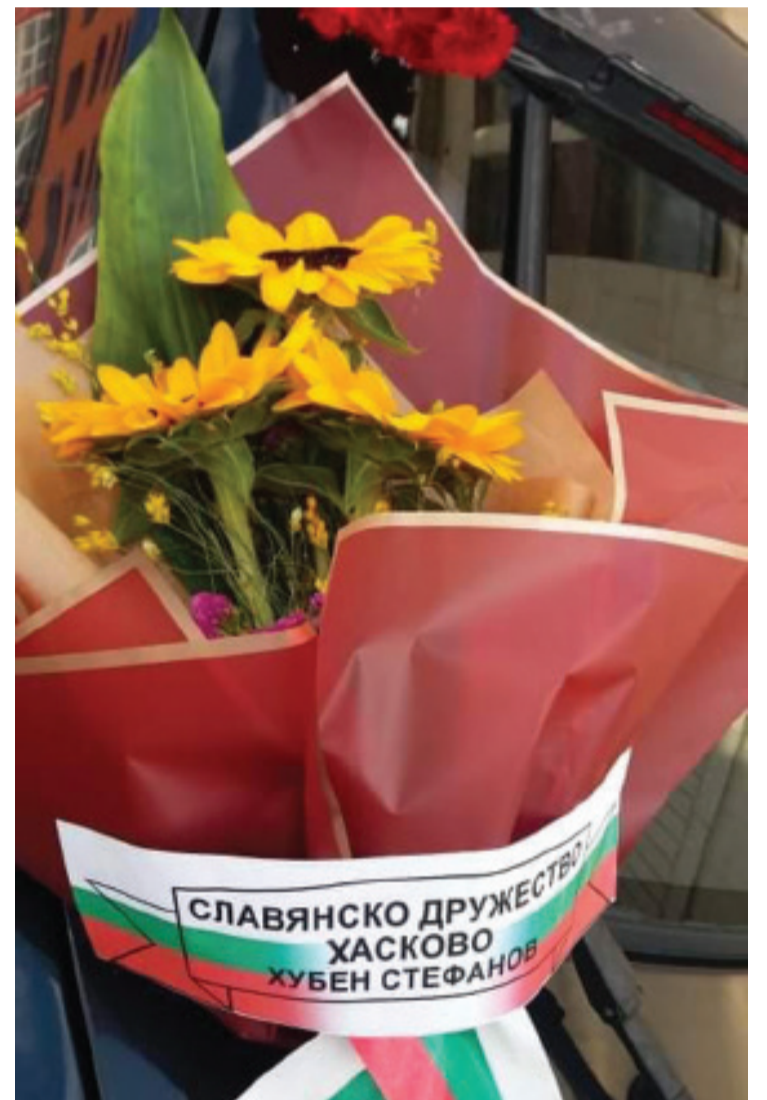
в който поетът гледаше, присъстваха председателят Боян Ангелов, поетите Трендафил Василев, Хубен Стефанов – негов близък приятел, Ели Видева и Иван Бунков. Специално от Варна пристигна и поетеса Елка Няголова. На поклонението дойде и известният краевед Георги Граматиков, дългогодишен директор на музея в Хасково. Имаше представители от Съюзана тракийските дружества в Хасково, от Ротари клуб в Свиленград, журналисти от различни медии и др.

На тръгване от църквата процесията премина мълчаливо през целия град. Когато достигна до сградата на общината, пред нея вече бяха застанали шпалир всички нейни служители, зада от дадат почит към любимия поет и гражданин награда. Когато множество от премина пред сградата на полицията, дежурните полицаи също излязоха, за да се сбогуват с прочутия си съгражданин. По пътя към гробищния парк хората сесмълчаваха и спираха с наведени глави, за да пропуснат процесията. Други излизаха от заведенията, кафенетата и магазините, шофьорите спираха колите си, пътниците слизаха от автобусите и мълчаливо заставаха прави, за последно с богом големия български поет, когото някога наричаха „небесният гурбетчия“, другото определение за него е „Вапцаров“, а според художника Владимир Чукичинево – приятели, Ивайло Балабанов, след Иван Вазов, е вторият по облъхнатост в сарадната почит и преклонение.

Когато шествието спря в гробищния парк, прочувствено слово произнесе към тна общината г-жа Диана Овчарова. Бяха прочетени съболезнователните телеграми. Поднесени бяха венци от името на президента Румен Радев, от Съюзана българските писатели,

Ивайло Балабанов
1945 - 2021

ли, от Съюзана тракийските дружества в Хасково, от Славянското дружество в Хасково, от община Ивайловград, от кметството в Свиленград, от учителите в Свиленград, от приятели и почитатели, от близки и роднини. Отец Камен Гарна от Кърджали, който бе поиска да говори за последно с богом, разплакан от вълнение, успя само мълчаливо да постави в ковчегана поета стихосбирката му „Небесен гурбетчия“. Петър Тонев, дългогодишен и много близък приятел на Балабанов, прочете стихотворението „Жълъд“ и постави жълъд в ръката му като изречена гласна обещание, съгласно тяхна стара уговорка: кой то от два-

мата си тръгне пръв, другият да прелива гроба му.

Ивайло Балабанов не обичаше светлината на прожекторите. Може би има хора, които до ринеса го виждали, които го познават само по име, но затова пък те са от онези, които не могат никога да сбъркат стиховете му, защото ги носят в сърцата си.

И макар че в Антология „Зора“ стиховете на поета са присъствали на често през годините, като израз на нашата болка от трагичната загуба, ще публикуваме две от най-любимите и значимите неговите творби, за да стоплим сърцата на нашите читатели със спомена за големия поет.

Виолета СТАНИСЛАВОВА

ВЪПРОС ЗА ЛЕВСКИ

Свободен е народът и от душа те слави.
Защо му трябваш още! Защо не те забрави?
Защо, съзрели гарван, си мисли за бесило,
защо си му икона, защо си му светило?
Защо ти пали свеци, плете за теб венец,
нарича те месия, надежда и светец
и тайничко поглежда към небосвода стар –
дали по пътя Млечен не слиза въглищар,
дали луната – тази българска луна,
е още ясен месец, дали не е с чалма?
Свободен е народът, свободно вика: „Го-о-л!“,
но хляб, ако си купи, на заем търси сол.
След толкова години все същата съдба:
мизерия, залъгана с коматче свобода.
Животът озверява! Отецеството гине.
През още колко мъки ще трябва да премине
Народът? Той не иска република-менте.
От новото се плаши, но старото не ще;
не ще да е прислужник в световния вертеп;
не вярва вече в никой, очаква само теб.
Затуй се вира още във небосвода стар –
дали по пътя Млечен не слиза въглищар...
Той дважд те поменува, а благославя трижд;
Апостоле, къде си? Дано се преродиш!